

JÁ A MINISTRANTSKÁ SLUŽBA

Jsem ministrantka. Holka a ministrantka? Ano, i s touto otázkou jsem se často setkávala. Nebylo vždy snadné a komfortní být jedinou holkou mezi pánským složením ministrantů, avšak u oltáře jsem si vždy uvědomila, že na tom vůbec nesejde a na tento předsudek se není třeba dívat. Letos je to 12 let od mého startu v této službě.

Ministrovat jsem začala, když jsem se připravovala na své první svaté přijímání. Byla jsem tehdy ve 3. třídě a poté, co nám tehdejší pan farář nabídl, abychom si ministrování přišli na večerní mši svatou vyzkoušet, jsem neváhala ani minutu. Inspirovali mě starší kamarádi, jejichž službu u oltáře jsem vždy s obdivem z lavice pozorovala. Teď se jako už starší ministrant snažím inspirovat ty mladší, aby ve službě vytrvali. Aby si nejen uvědomovali, že mají sloužit ke chvále Boží, ale aby je také služba bavila a měli z ní radost, protože jde o setkání s Kristem, v celé jeho podobě.

A jak já sama ministrování prožívám? Důležité je si přiznat, že každému občas onen specifický úkol – nošení svíček, konviček, misálu či četba čtení – může připadat stereotypní. Jeden by možná řekl: vždyť je to pořád dokola... Ale opak je pravdou.

Když se setkáváme se svým nejlepším kamarádem, pokaždé je to setkání jiné. Pokaždé máme jinou náladu, někdy jsme smutní, jindy veselí, pokaždé prožíváme něco jiného a něco jiného si povíme. Nikdy nejsou naše setkání úplně stejná. A takto by se dalo obyčejné setkání s kamarádem přirovnat k ministrantské službě u oltáře a neobyčejnému setkáním s Pánem Ježíšem – naším nejlepším a nejvěrnějším přítelem. Každá mše svatá je totiž svým způsobem úplně jiná. Nemění se jen naše aktuální nálada, starosti či radosti, se kterými za Ním přicházíme a s nimiž se Mu můžeme svěřit. Mění se také Jeho promlouvání k nám, které probíhá formou četby různých liturgických textů, které, jak víme, jsou na každé mši svaté jiné a prostřednictvím nichž k nám Ježíš promlouvá a odpovídá na naše otázky.

Když smím číst čtení, prožívám to tak, jako když Ježíši propůjčuji svá ústa, aby mohl mluvit k ostatním lidem. Když nesu svíčky, chystám kalich nebo držím knihy, propůjčuji Ježíši své ruce, abych mohla sloužit lidem nebo knězi. Během ministrování jako ministrant propůjčuji sebe samého do služby Kristu. Vždyť přece samotné slovo ministrant pochází z latinského *ministrare*, to znamená sloužit. A já si díky této službě začínám stále více uvědomovat a být vděčná za dary, které jsem obdržela. Například za dar řeči, díky kterému smím vždy s nadšením přijímat službu četby čtení nebo přímluvných modliteb a přinášet tak božimu lidu obsah Písma svatého.

Ministrování ale mši svatou nekončí. Je vhodné přenášet tuto službu do svého osobního života a žít opravdovým křesťanským životem. Sama tuto službu přenáším do svého života a studia

zdravotně sociální práce, kdy se stejně jako u oltáře také snažím sloužit formou propůjčení sebe samé, svých rukou, skutků a slov, aby sám Ježíš mohl skrze mě přicházet mezi lidi, se kterými pracuji, se kterými se setkávám a prokazovat jim dobro.

Když sloužím u oltáře jako ministrant, mám to štěstí být výjimečně blízko Ježíši, skrytému v Nejsvětější svátosti. A to považuji za opravdu velkou výsadu! Smím být ve středu celého dění a z takové blízkosti prožívat tajemství proměnění, kdy se malý kousek chleba stává Kristovým Tělem a víno jeho Krví. Smím se spoluúčastnit toho velkého gesta lásky, kdy se nám sám Bůh dává a chce nám být nablízku. Chce nás vyslechnout ze všeho, co tíží naše srdce, s čím si nevíme rady nebo čeho se bojíme. Chce nám pomáhat, nasměrovat a dávat nám sílu do každého dne našeho života, do všech jeho nesnází. Jen je třeba za ním přijít a prosit ho o pomoc, hledat řešení a směr. Protože, jak sám říká: „Proste a bude Vám dáno, hledejte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává; kdo hledá, nalézá, a tomu, kdo tluče, bude otevřeno.“ (Mt 7:7-8)

Sama vím, jak je tato služba časově náročná, ale díky tomu, že nechodím ministrovat jen jednou za čas nebo pouze v neděle a svátky, ale svou službu, energii a čas nabízím také při ranních či večerních mších svatých ve všední dny, při svatbách nebo pohřbech, dokážu růst v opravdovějším a hlubším přátelství a vztahu s Ním.

Často se někteří z mých přátel nad mou službou ministrování pozastavují a já se dostávám do situace vysvětlování a zodpovídání otázek typu proč nemůžu nedělní ranní mši svatou vynechat, proč jdu večer zase do kostela, když jsem tam byla včera nebo co ono ministrování vlastně znamená a obnáší. Tyto situace nejsou vždy moc příjemné a člověk má tendenci chodit kolem těchto otázek oklikou a když už k nim dojde, snažit se z nich „nějak vymluvit“. Ale „Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi.“ (Mt 10:32), nám říká Pán Ježíš. Na to myslím v každé takové situaci dotazování ze strany těch, kteří o této službě neví skoro nic a vybízím i Vás, ministranty, abyste se o ministrantské službě nestyděli před svými kamarády mluvit. Spíše naopak! Je se čím chlubit, že smíme – jako ministranti – být tak blízko tomu velkému zázraku při mši svaté.

Proto se nestydíme k této významné a důležité funkci přiznat před lidmi. Přece nechceme být zapřeni před Otcem v nebi. A vy, kteří o ministrování uvažujete, neváhejte začít. Přinese vám to mnohem víc, než čekáte a ze svého místa vám můžu po letech zaručit, že nebudete litovat!

Moc děkuji za příležitost zamýšlení se na toto téma, které mi umožnilo si opět připomenout důležité chvíle a přínosy ministrování.

Adéla Klementová, ministrantka